

Милован Марчетић

БОЖЈИ КОНОПАЦ

УСАМЉЕНОМ ПРИЈАТЕЉУ

У твоју нову причу о усамљености
не могу потпуно да поверујем, пријатељу,
јер кад сам синоћ у твој дом свратио,
у прозору сам затекао цело једно сазвежђе,
на столу оквир с фотографијама најближих,
крај оквира букет увелих гарденија.

И онај кућни миш што кружио је све време,
остао је с тобом кад сам отишао.

Приметио сам и нека друга присуства,
трагове људи старије и новије,
уосталом, и ја сам те посетио,
твоју самоћу бар накратко да скратим,
причајући ти дуго о спољашњем свету,
али и о добрим странама усамљености.

Пишем ти из кревета, лежећи на боку,
свеску у необичном положају држим,
пред зору једног четвртка, сам
у мансарди полумрачној северу окренутој,
управо приспео из сна у којем сам ходао
путевима незнатим, пределима чудесним,
из сна у којем ниједног човека не видех.

БОЖЈИ КОНОПАЦ

Као и многи други људи
када се нађу у таквој прилици
и он је покушао да ухвати
тај невидљиви конопац
што виси с неба, којег, кажу,
горе придржава сам бог,
чак да је тај конопац божја рука.

Није га у тој дугој секунди пронашао
па сад лежи као полупразна врећа,
док му сунце,
мада милионе километара удаљено,
као једини пријатељ греје теме ћелаво.

Била је земља и малочас тако близу,
само метар и седамдесет од очију,
а сад је и та невелика,
одједном тако драгоцену раздаљину
заувек изгубљена.

Одједном, образ је уз асфалт приљубљен
и мало ниже срце у тло удара
у чекању да то тело што је пало
земља као кап крви упије.

ЛОКВА

Са удаљености веће
то тек је подсећање
на јучерашњу кишу,
прегршт воде што је
једном од удубљења планете
подари сила гравитације.

Али немој да мислиш
да та беспослена луда
само чека
да с овог света нестане.
Већ с првим сумраком
у замку се малу прерушава,
с намером да у свој одраз
што више звезда намами.

Зчас се она избистри,
а ако до сутра потраје
неког ужурбаног пролазника
одблеском сунца упозориће
да и она, ето,
на свету овом постоји.

Ипак, тек песник понеки
нешто ће о њој прозборити,
с надом, одувек залудном,
да у свемиру бекрајном
или у очима божјим
и такве безначајности су значајне.

ПРЕД МИЛЕШЕВСКИМ АНЂЕЛОМ

Шта ако је то један обичан младић
у белу тогу обучен само за прилику,
са скиптром у руку стављеним
против његове воље,
лица сувише једрог, превише земаљског,
да бисмо прихватили да нас са те фреске
заиста гледа лик анђелов?

Шта ако је то био из оближњег села пастир,
син сиромаша, дужника манастиру,
што вишенедељним позирањем,
уз два танка оброка и чашу вина увече,
старе дугове оца свог је плаћао?

Дужан да и све молитве одстоји
у фрескопишчевом очекивању
да му дух божји лице озрачи,
а опет, да ону одлучност задржи,
онај са фреске поглед наредбодавни
што заједно с руком упозорава:
чувајте овај манастир,
по сваку га цену сачувајте.

А можда је баш све што на том лику видимо
са собом донео тај пастир убоги,
можда му је већ горе, на пашњацима,
без његовог знања, без знака икаквог,
дух божји једног дана лице прожео.

ЗАУСТАВЉЕНО ВРЕМЕ

Ова слика што већ пола века
виси на вешалици времена,
као кошуља у јануарско јутро
синоћ на конопцу заборављена:

стално пада снег,
врана на тараби стално стоји,
пас на њу без престанка лаје

путем коњ црни
стално саонице вуче,
цика деце стално се чује

годинама неки човек
снежним пољем пролази,
до дана данашњег
кроз ледени ваздух
одјекује глас
оног што га дозива
у свим годишњим добима
увек исте дужине
кровних леденица

стално оближњи луг без лишћа,
ох, због тога је
тако болно провидан

лице твоје
стално уоквирено
оквиром прозора
види се
и с ове и с оне стране.

УКРАЈИНЦИ ИЗ ЛАВОВА

У тој једноминутној секвенци
одјекну песма руска,
Каљинка у ритму све бржем,
што ју је на станици Либерти
са инструментима се хрвући
певала петочлана дружина.

Мада Рус нисам нимало,
заигра и мени душа
док сам се уз степенице пењао,
а онда као бритвом отсечен
звук потпуно нестане
кад горе, на улице изађосмо
Чикага, града стоспратног.

Чују се они кроз метро
можда и целу миљу.
И мада Каљинку певају,
то Руси ипак нису,
већ Украјинци из Лавова,
каже ми моја пратиља.